

Szeretet

2025

ÁPRILIS

4. szám

HÚSVÉT

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXVI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Jelen számunkban...

- Húsvéti célgyűjtés
- Szolgálattevők Szentjánoson
- Megjelent az új karénekes
- Jubileum Várasfenesen
- Tavaszi női alkalmak országszerte
- A húsvét reménysége

„De mit jelent az értelmünk megújulása? Először is azt, hogy azzal foglalkozunk, amin gondolkodunk. Ha Isten beszédével töltjük meg lelkünket, azzal foglalkozunk. Ha viszont csak azzal vagyunk tele, amit más tesz vagy mond, vagy talán azzal, amit a képernyőn látunk, akkor szilaj lovakká válnak a gondolatok, érzelmek. Milyen eszközeink vannak a «jó, neki tetsző és tökéletes» út megtartásához?»

Az Élet győzelmének pillanata

„Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké...” (Jel 1:17-18)

Mi a húsvét lényege egyetlen mondatban? A részletes leírást Jézus temetéséről és feltámadásáról ugyanis tartalmazza a négy evangélium. Eből tudjuk, hogy miután levették a keresztről, tiszta gyolcsba göngyölték, és egy sírban helyezték el a testét. Lukács és János említi, hogy a sábbát ünnepének közelsége miatt már nem volt idejük illatszerekkel és drága, mirhából és alóéből készült kenettel bebalzsamozni. A feltámadás pontos időpontját és körülményeit is elmondja az ige: a sír bejáratát nagy kő torlaszolta el, rajta hatósági pecséttel. Aztán Máté természetfeletti földrengésről is ír. Továbbá vannak igék angyalok megjelenéséről, a sírt őrző katonákról, asszonyokról és tanítványokról, akik elsőként győződtek meg arról, hogy valóban üres Jézus sírja.

Viszont a pillanatot, amelyben a feltámadás történt, a legkevésbé sem tudjuk megragadni a történeti beszámolókból. Mi pedig pontosan ezt szeretnénk megérteni: azt a mozzanatot, amelyben ez a csoda megtörténik. Úgy, ahogy fontos, hogy a fotós a legmegfelelőbb időben kattintson, másodpercek töredéke alatt örökítve meg azt, ami sem azelőtt, sem azután nem történt meg olyan módon, ahogyan éppen akkor. >>>

Húsvéti célgyűjtés a szilágynagyalui gyülekezet támogatására

Önkéntes munka a lelkipásztori lakásnál

A gyülekezet szakbizottsága már 18 évvel ezelőtt eldöntötte, hogy a közösségnek új pásztori lakást kell építeni, mert a régi egészségtelen, a falai nedvesek és penészedik. De a körülmények úgy alakultak, hogy a terv eddig nem valósult meg. Hosszú idő után, 2021 januárjában úgy határozott a gyülekezet, hogy megveszi azt az ingatlant, ami korábban a Szilágysági Misszióke­rület oktatási központja számára is fel volt ajánlva. A vásár megtörtént, és 2022-ben az építkezési engedélyt is megkaptuk egy kétszintes lelkipásztori lakás építésére. Testvéri összefogással, jókedvű adakozással és némi kölcsönrel 2023. február 11-re sikerült befedni. Azóta sikerült a kölcsönt megadni és a villanyt beszerezni. Jelenleg pirosban áll az épület. Szeretettel kérjük a Szövetséghez tartozó gyülekezeteket, hogy segítsenek a munka befejezésében! (Nagy István lp.)

Kettős volt a mi halálunk, ezért kettős feltámadásra is van szükségünk. Krisztus egyszer halt meg, mert nem vétkezett, de ezt az egyszeri halált is miattunk vállalta. Nem is kellett volna meghalnia, mert nem volt adósa a bűnnek, így a halálnak sem. Ezért Krisztus az egyszeri halálból egyszer támadt fel. Mi pedig, akik kettős halállal haltunk meg, kettős feltámadással támadunk fel. Első feltámadásunk a bűnből történik (...); a másik feltámadás a test feltámadása. Megadta a nagyobbát, várhatjuk a kisebbet is! Az első ugyanis sokkal nagyobb a másodiknál – sokkal nagyobb ugyanis a lelket megszabadítani a bűntől, mint a testet feltámasztani.

– Joannész Krüszoszthomosz (344k-407):
Homília a mi Urunk Jézus Krisztus feltámadásáról

Ének a töviskoronáról

Vannak koronák drága, vert aranyból,
ragyogó, szemvakító színaranyból,
rajtuk ötvösök mesterkeze fárad.
Ámuló szemmel én mégsem csodálom,
Egyedül a töviskoronádat!

Vannak koronák kövekkel kivertek,
színesek, mint a friss, tavaszi kertek.
De a legszebb rubinokat ott látom
égni, ragyogni napnál fényesebben
a Te töviséből font koronádon!

Vannak koronák... vannak... lettek... voltak.
Elgurultak, mert trónok leomlottak,
amint a századot követte század.
Csak egyet nem tud idő eltemetni:
a Te töviséből font koronádat!

Királyok töviskoronás Királya!
Engedd, hogy én is leboruljak áldva,
s a szívemből a hála és imádat,
mint illat szálljon, és dicsérve zengje
egyedül a Te töviskoronádat!

Véred rubincseppjének ragyogása
legyen elég nekem! Szemem ne lássa
világ virágait! Semmit ne lásson:
ott csüngjön boldog, örök ámulattal
egyedül a Te töviskoronádon.

S ha a tövisek, ahogy téged, engem
sebeznének, segíts akkor is zengnem,
mint aki meg nem tagad, el nem árul,
inkább megpecsétli hulló vérrel
az éneket a töviskoronáról.

Túrmezei Erzsébet

»» A feltámadás pillanatának nem volt szemtanúja. Ezt a momentumot lehetetlen volt lelcsevégre kapni. **Olyan dicsőséges titokkal állunk itt szemben, amit felfogni sem tudunk, átélni annál kevésbé.** Jézus, a feltámadás első zsengeje hirdeti, hogy a romolhatatlanság legyőzte a romlandóságot, a halhatatlanság a halandóságot (1Kor 15), a világosság legyőzte a sötétséget, a jóság a gonosztságot. Egyszülött Fia halála és feltámadása által a mennyei Atya diadalmaskodott a gonosz, sötét szellemi világ uralkodói és fejedelmei fölött. Lefegyverezte és megszégyenítette őket, hogy nyilvánvalóvá tegye azt a napot, amikor Jézus által végleg eltöröl majd minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt (Kol 2:15; 1Kor 15:24).

„**Győzött az Élet!**” – szól húsvét üzenetének lényege dióhéjban. És ebben minden benne van, amire ezen a földön és a túlvilágon szükségünk lenne: a *gondviselés* és a *győzelem ígérete*, az *örök élet boldog reménysége* is.

A jó Pásztor gondviselése

Mindennapi kenyerünket egy olyan Atyától kérjük, aki-ről azt írja a Zsidókhoz írt levél szerzője, hogy „*kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát*” (Zsid 13:5). Isten népének élő Pásztora van. Hogyan is tudna rólunk gondot viselni egy halott pásztor? Igaz, hogy megverték a pásztort, elszéledtek a juhok (Mt 26:31), de Isten akarata az volt, hogy nagy megváltást szerezzen a benne hívőknek. Jézus halála után, harmadnapon Dávid próféciaja is beteljesedett: az Atya nem engedte, hogy Szentje elmúlást lásson, ezért feltámasztotta őt a halálból (ApCsel 13:34-37). **A Jó Pásztor él, és gondoskodik juhairól:** éhségüket az élet kenyerével elégíti meg, szomjúságukat élő vízzel csillapítja. Testi szükségleteikről sem feledkezik meg, hiszen tudja, mire van szükségük.

A Jó Pásztor a legnehezebb helyzetekben sem hagyja juhait magukra. Terelgeti, vezeti, felüdíti, vigasztalja, áldja és kíséri őket életük minden napján. Ismeri őket név szerint, nem hagy elveszni közülük egyet sem. Visszahozza az eltévelyedettet, meggyógyítja a megsebzettet, terelgeti a kóborlót. Ő azért jött, hogy juhainak bőséges életet ajándékozzon. A jó Pásztor neked is életet akar ajándékozni. Fogadd el gondviselését! Ragaszkodj szorosan hozzá és nyájához! **Ha Jézus lesz a mindened, nem fogsz szűkölködni semmiben.** Ha vele gyűjtesz, áldott leszel, ha nélküle tervezel, üres maradsz és céltalan.

A megöletett Bárány győzelme

A jó Pásztor báránnyá lett. Az ellenség farkasait áldozati báránnyá győzte le. Jézus nem kegyetlenségből vagy tévedésből küldte el tanítványait a misszióba úgy, mint bárányokat a farkasok közé (Lk 10:1-20). Ez csupán előre mutatott arra, hogy Jézus is báránnyá fog megküzdeni

bűnnel, halállal, szenvedéssel (Ézs 53:6-7). Önkéntes, csendes és fájdalmas küzdelem volt ez, mégis örök és dicsőséges győzelmet szerzett az ellenség fölött. Olyan győzelem lett ez, ami számunkra is kimenekedést ad a kísértések szorításaiból; amely oltalmat biztosít a hitetlenség tüzes nyilaival szemben. Olyan győzelem, mely áttöri az ördög falait, és megoldja a bűn láncait. Nem a Bárány hatalmát tapasztalta-e meg a hetvenhét tanítvány, amikor visszajöttek a küldetésből, és lelkesen arról tettek bizonyosságot, hogy még az ördögök is engedtek nekik?!

A megöletett Bárány él és uralkodik! Itt a földön a világ bűneit hordozta, de most Isten országában trónol, a menny pedig előtte hódol. **A Bárány méltó az imádatra, és biztos segítség a nyomorúságban.** Életünk farkasaival szemben a Bárány vérével győzhetünk. Ha Ő harcol értünk, megfutamodik előlünk az ellenség. Ha Ő él bennünk, akkor Lelke erősebbé tesz annál, aki a világban van. Áldott legyen az Ő neve!

Az örök élet reménysége

Az Élet győzelme mennyei perspektívákat nyitott meg számunkra. Krisztus a mi reménységünk, de nem csak e földi életre nézve. Pál apostol az 1Kor 15-19-ben arra figyelmeztet, ha nem nyílnak meg szemünk arra, hogy meglássuk az örökkévaló dolgokat, akkor szánalomra méltó lesz az életünk. **Krisztust nem zárhatjuk be mulandó életünk keretei közé.** Ha ezt tesszük, akkor nem értettük meg az ő földre jövetelének a célját, azt, hogy miért kellett neki meghalnia és feltámadnia. Az örök élet reménységét Jézus azért adta nekünk, hogy ne féljünk a haláltól. Az örök élet mennyei ajándék, amit itt a földön fogadunk el az Úrtól hit által, de majd részesei leszünk ennek a csodának az Ő országában. Azért is adta nekünk Jézus ezt a reménységet, hogy ne csak a földi életnek éljünk, hanem elhiggyük, hogy érdemes kincseket gyűjteni a mennyben (Mt 6:20).

Reménységgel élni életünket nem csak azt jelenti, hogy belerángatjuk Jézust a mindennapi életünk gondjaiba (2Tim2:4). Az igazi reménységgel igent mondunk Jézus akaratára, hogy általunk is épüljön az ő országa. Mert az nem e világból való (Jn 18:36), hiszen főpapi imádságában (Jn 17) azt vallotta, hogy ő nem e világból való, mint ahogy az ő tanítványai sem (Jn 17:16). Ő az Atyától jött e földre, a tanítványokat pedig ő választotta ki a világból, és hívta el őket követésére.

Éljünk az örök élet reménységével, de éljünk az örök élet reménysége szerint is! Vegyük komolyan identitásunkat Krisztusban! Nagyon fontos, hogy az Úrtól kapott küldetésünknek tegyünk eleget, és kevésbé saját céljainknak! Segítsen az Úr erre bennünket!

130 éves jubileumi ünnepély Várasfenesen

2024. december 29-én emlékeztünk meg a várasfenesi gyülekezet megalakulásáról. Az alkalmon Borzási Pál lelkipásztor testvér, Szövetségünk elnöke hirdette az ígét, és szolgált az énekkar és az ifjúság. A testvérek bizonyosságtételei, rövid visszaemlékezései nagyon meghatóak voltak. Kiss Lehel lelkipásztor testvér, a történelmi bizottság elnöke is szólt, és bátorított a hűségre és a misszióra.

A gyülekezet rövid krónikája

1894-ben Ambrus Károly és Samu István jött Gyantáról Várasfenesre evangéliumot hirdetni. Volt úgy, hogy elkísérte őket Kornya Mihály is. Volt ellenállás is: vasvillákkal fenyegették őket, de kitartottak, és már abban az évben hét taggal létrejött a Várasfenesi Magyar Baptista Gyülekezet. Az összejöveteli hely eleinte házaknál volt, de azok kicsiknek bizonyultak a vágyakozók előtt, és hamar felmerült az imaházépítés szükségességének kérdése. 1904-ben 17 személy csatlakozott a gyülekezethez úgy, hogy az akkori vallásügyi törvény szerint kétszer is hivatalos nyilatkozatot kellett tenniük, hogy önkéntesen kilépnek abból az egyházból, ahová korábban tartoztak. 1907-ben Bugyi Imre személyében lelkipásztort avatott a gyülekezet, és a körzettel együtt a gyantai körzethez csatlakozott. 1912-ben 45 tagra szaporodott a gyülekezet, és imaházat építettek. Így ír erről a krónika: „A gyülekezeti hely szűke komoly gondot jelentett. Ezért a testvérek lépéseket tettek a községházánál, de elutasították őket, mondván, hogy a központban, a két templom között (református és ortodox) nem lesz imaház. De Mikló Dán-guli Ferenc testvér felajánlotta a háza melletti üres telket, ahol jelenleg is áll az imaház. Megegyezték 300 koronában, és a gyülekezet kifizette Mikló testvérnek az összeget. Amikor ő megkapta a pénzt, kivett a pénztárcájából még 300-at, és így 600 koronát adott át a gyülekezetnek. Ebből kezdték az építkezést, és még azon év őszén megnyitották az imaházat Udvarnoki András testvér jelenlétében.” Volt buzgóság és előrehaladás, több szolgálattevőt bevontak a gyülekezeti életbe, megalakult az

énekkar, a fúvószenekar és a vasárnapi iskola. 1920-1930 között Balázs András lelkipásztor vezetésével a gyülekezet elérte a 62-es taglétszámot. Voltak nehezebb időszakok is a gyülekezet életében, például az, amikor az első világháború alatt sok férfitestvér a frontra került. A második világháború alatt bezárták az imaházat, és raktárrá alakították át. Ezekben az időkben a következő lelkipásztorok szolgáltak itt: Kiss Ferenc (1930-1934), Kuruc János (1934-1937), Törös Víg-János (1937-1962), Ónodi Gyula (1953-1956). Hála Istennek, majdnem minden évben voltak bemerítések, körzeti alkalmak és találkozók, amelyek által Isten megtérésre és lelki növekedésre buzdította az embereket!

1962-ben a körzet meghívta Szabó Mihály testvért lelkipásztornak, amit testvérünk el is vállalt, és 1981-ig hűségesen gondozta a körzetet. Szinte évente voltak bemerítések, Isten népe szaporodott. 1994-2005 között Boros József testvér pásztortolta a körzetet, amikor a gyermek és ifjúsági munkát is végezték a testvérek a többi szolgálatok mellett, és több faluban elkezdtek a missziómunkát. 2007-2016 között Mike József testvér volt a körzet lelkipásztora, aki hűségesen és odaadóan végezte a lelki munkát, s egyben az ének-zenei szolgálatot is. Megalakult az „Ászáf” gyermek- és ifjúsági kórus, körzeti evangélizációs koncerteket szerveztek a belényesi medencében élő magyarok számára, ahová sokan eljöttek. Ezek az alkalmak – Isten kegyelméből – mindmáig működnek.

A 2000-es évektől errefelé több javítás és modernizálás történt a gyülekezet épületén, aminek az előnyeit élvezzük: a központi fűtés beszerelése, új padok, majd egy nagyobb korszerűsítés alkalmából minden nyílászáró cseréje, a plafon szigetelése, új villanyhálózat, belső vakolás, új mellékhelyiség kialakítása és temetkezési kápolna építése, valamint az imaház előtti tér korszerűsítése.

Jelenleg Szűcs Sándor testvér a 31 tagot számláló gyülekezet lelkipásztora. Az énekkar, az ifjúsági kórus és a fúvószenekar rendszeresen dicsőíti az Urat, hat igei szolgálattevő és négy billentyűs zenész szolgál. Mindenért Istené legyen a dicsőség! (Összefoglaló: **Szűcs Sándor** lp.)

NŐNAPI ERŐGYÚJTÁS

Március 8-a, nőnap alkalmából több missziókerületben is csendesnapokat tartottak a testvérnők. Ezekből álljon itt egy rövid körkép.

— NAGYBÁNYA —

A nők élete – folyamatos változás

Isten kegyelméből március 8-án „nőnap” alkalmat tarthattunk Nagybányán együtt a koltói és ardói testvérnőkkel, így közel 50-en gyűlhattünk össze erre az alkalomra. Az alkalmat énekléssel, és egy rövid áhítattal kezdtük, ami után biznyságtevéseket hallgathattunk meg. Nagyon jó volt látni és hallani azt, hogy Isten mennyire különböző módon tud munkálkodni az éle-

tünkben, ahogyan mindenki más és más módon tapasztalja meg Isten erejét munkáját kisebb vagy nagyobb dolgokban. Játsoztunk is, ami segített abban, hogy jobban megismerjük egymást, majd előadást hallgathattunk meg Bálint Ibolya testvérnő részéről, aki arról beszélt, hogy milyen változások mennek végbe egy nő életében. Érdekes volt belelátni abba, hogy minden korosztálynak (gyermekkor, fiataikor, középkor, időskor) megvan a saját előnye és kihívása. A témafelvetés azt erősítette meg bennünk, milyen csodálatosan alkotta Isten meg a női léte, és milyen értékes minden nő Isten szemében. A legcsodálatosabb az egészben az, hogy ebben a folyamatos változásban ott van Isten, mint egy biztos pont mindenki életében: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” (Zsid 13:8). Az alkalmat közös ebéddel zártuk, még inkább erősíthettük kapcsolatainkat. Hálas a szívem, hogy Isten áldása volt ezen az alkalmon, ugyanakkor legyen biztatás számunkra, hogy bármilyen változással kell is szembenézzünk, bátran jöhetünk a mi változhatatlan Istenünkhöz! (János Rebeka)

— NAGYVÁRAD, ROGÉRIUSZ —

Újrakezdés

A tavasz első napsugaraí hirdetik, hogy van újrakezdés. Újra felmelegedik az idő, újra kibújnak a virágok, újra lesz termés, újra itt egy újabb újrakez-

dés. Március 7-én egy különleges női alkalom keretén belül, a Nagyvárad-rogériuszi Baptista Gyülekezet imatermében időt szántunk arra, hogy együtt elgondolkodjunk az újrakezdésről. A kezdeti, vidám ismerkedés után már tudtuk egymás neveit, így nem éreztük idegennek egymást. A dicsőítő énekek segítettek elcsendesedni, és vártuk, hogy Isten szóljon hozzánk. Bátorító volt meghallgatni három biznyságtételt, melyek különböző élettörténetek által arra mutattak rá, hogy bármikor lehet újat kezdeni Istennel. Oláh Berta testvérnő biznyságot tett arról, hogy Isten hogyan szólította meg felnőttként. Gyermekkorában hallotta a hívő énekeket, amikor a szomszédban lakó hívő család énekelte, de szíve távol maradt Istentől. Majd fiatalon férjhez ment, és néha eszébe jutottak a hívő énekek, de nem tulajdonított fontosságot nekik. Ahogy teltek az évek, mind inkább érezte, hogy valami hiányzik az életéből. Sok akadállyal megküzdve egyik este megértette, hogy az Úr Jézus Krisztusra van szüksége, csak Ő tud egy új életet, egy új kezdetet adni számára. Sohasem bánta meg döntését. Barcsa Gréta testvérnő biznyságot tett arról, hogy Isten két csodálatos gyermekkel áldotta meg őket férjével, mielőtt még találkozta volna Istennel. Mindkét terheség nagyon nehéz és végig veszélyeztett volt. Az orvosok, bár mindent megtettek, mégis azt javasolták, hogy több gyermeket ne vállaljanak. Ahogy teltek az évek, Isten megszólította őket a férjével, és mindketten újat kezdtek vele. Megtérésük után azt értették meg, hogy Isten egy harmadik gyermeket szeretne ajándékozni nekik. Nagy volt a harc, de amikor Isten igéje bátorította őket, hogy minden bizodalimukat az Atyába helyezték, hittel fogadták a harmadik gyermeket. A várandósság teljesen gondmentes volt, és a gyermek időben, természetesen és egészségesen jött világra. Kabai Debóra testvérnő arról tett biznyságot, hogy Isten kész folyamatosan megújítani, felüdíteni. Megértette az utóbbi időben, hogy a szolgálatnál sokkal fontosabb a Jézussal töltött személyes idő és kapcsolat, amelyek napról napra új erőt adnak.

A találkozó második felében közelebből megismerkedtük Mária Magdolna életével. Sokat nem tudunk róla, de azt igen, hogy Jézussal való találkozása során megszabadult megkötözöttségeiből. Sokan úgy nevezték, hogy „Mária, akiből hét ördögöt űztek ki”. De mikor Jézussal találkozott a sírkertben húsvét első napján, akkor Jézus, csak annyit mondott neki: Mária! Csodálatos az, hogy Jézus nem emlegeti múltunk szegyenét, csak nevünkön szólít. És ott Mária újra egy újat kezdett. Elsőként találkozott a feltámadt Jézussal! Küldetést kapott, hogy menjen el, és mondja el a többieknek: láttam az Urat! (Jn 20:18).

(Dr. Balla Annamária)

— MAROSVÁSÁRHELY —

A nők – a változás eszközei

Hosszan sorolhatnám, mi minden változott meg azóta, hogy elfogadtam Jézust, és már a 2025. március 8-ra eső női alkalmunkat megelőzően is megtapasztalhattam ezt. Az ismerkedő játékok levezetését bízta rám a találkozón, és megtapasztaltam, hogy a Szentlélek csodálatosan összehangolta ezeket az előadó mondanivalójával. Az első játék során egy kosárból választottunk vagy húztunk igés kártyákat, és felolvastuk őket úgy, hogy hozzátettük saját nevünket, gyakorolva azt, hogy a Bibliában személyesen szól hozzánk a Teremtő. (Ugyanakkor megtudhattuk azok nevét is, akiket még nem ismertünk.) A következő lépés nem mindenki számára volt könnyű, ugyanis a kártyát el kellett cserélni valaki olyannal, akivel aznap még nem beszéltek. A második játék egy belső utazásra vitt, amelynek négy állomása volt: gyermekkor, ifjúkor, fiatal felnőttkor, érett felnőttkor. A négy állomáson két-két kosár állt: egyikben kövek, másikon márciuskák. Ha valaki teherként gondolt egy bizonyos időszakra, amelyet még nem tudott Jézusnak átadni, akkor követ, ha viszont hálával tudott visszatekinteni rá, akkor márciuskát vett a kosárból. Később, az alkalom során lehetőség volt ezeket a köveket jelképesen letenni.

Vendégünk, tanítónk, Kiss Judit elmondta, hogy a sok költözést, amely életét jellemezte, nyereségként élte meg, hiszen így sokféle szokást, hagyományt, észjárást ismert meg, ezek által jobban megértette a különböző térségek embereit. Kiemelte viszont, hogy a megüresedett hagyományok mennyire nem segítik elő az Úrral való járást.

Beszélgetésünk kiindulópontja és alapja a Róma 12 volt. A páli tanítást testvérnőnk személyes biznyságtétele és a Jenna Lucado Bishop és Max Lucado „Tíz nő a Bibliából – Akik megváltoztatták a világot” c. könyvében bemutatott bibliai nők történetei tették megfoghatóbbá. De mit jelent az értelmünk megújulása? Először is azt, hogy azzal foglalkozunk, amin gondolkodunk. Ha Isten beszédével töltjük meg lelkünket, azzal foglalkozunk. Ha viszont csak azzal vagyunk tele, amit más tesz vagy mond, vagy talán azzal, amit a képernyőn látunk, akkor szilaj lovakká válnak a gondolatok, érzelmek. Mi-lyen eszközeink vannak a „jó, neki tetsző és tökéletes” út megtartásához? Gyerekkorunktól kezdve mintákat követünk, amelyek mélyen meghatározzák reakcióinkat, például ami a bocsánatkérést és a megbocsátást illeti. Jól tudjuk, mennyire felszabadító mindkettő, azt is, hogy Jézus ezt megparancsolta nekünk! Mégis sokszor milyen nehezünkre esik megtenni! Ha nem felejtjük el, hogy a szeretetet mérték nélkül kaptuk, képesek leszünk a bocsánatkérésen és megbocsátáson túl a szeretetben való szolgálatra. Lehetünk azok a munkatársak,

akik kedvesen szólnak, akik mellett szívesen dolgoznak, akikre lehet számítani, akik vigaszt nyújtanak, bátorítanak, segítenek. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között (2 Kor 2:15).

Végül együtt fordult a figyelmünk négy ismert bibliai nő – Sára, Ráháb, Abigail és Eszter – irányába. Sára ugyan hercegnői szépséggel és gazdagsággal bírt, mégis várnia kellett az áldásra. Megpróbálta maga megvalósítani az Úr ígését, de Isten megbocsátott neki, új névvel és gyermekkel ajándékozta meg. Ráháb megható alázattal kereste és kérte a menekülést, Abigail alázattal vállalta magára férje tévedését, Eszter pedig az életét is kockáztatta Isten választottjaiért. Egyikük sem bukott meg, ha Istennel járt, sőt mindegyikük áldott lett. Ilyenek leszünk mi is, ha vele járunk. *(Demeter Júlia, Marosvásárhely)*

— BELÉNYES —

Ki nem rontotta el soha a süteményt?...

...hangzott el a kérdés Köröstárkányban, a belényesi körzet tavaszi női alkalmán, 2025. március 12-én. És mindenki megdöbbenésére valaki felnyújtotta a kezét! Örömmel láttuk, hogy a testvérnők lelki éhséggel jönnek ilyen rendezvényekre, s jóval a kezdés előtt megérkeznek: elbeszélgetnek, találkoznak az ismerőseikkel, rokonokkal és testvérekkel más falvakból. Budai Evódia testvérnő szolgált Nagyváradról, előadása a „Sikerem az értékem? Sikerem a kegyelem” címet kapta, melyben arról

beszélt, hogy mitől értékes egy nő. Nem feltétlenül a származása, a szépsége, a gazdasági helyzete, a nyelvismerete, a felkészültsége, a szolgálata miatt, hanem Isten kegyelméből, az által. Többen hálát adtak az üzenetért, majd Sheila Smith testvérnőt ismerhettük meg, ki biznyságot tett életútjáról. Jó énekkel, imával és igével együtt dicsőíteni az Urat! Ezt élte át a közel száz fős résztvevő Köröstárkányban. Az alkalom szeretetvendégséggel ért véget. A címben feltett kérdésre csak egy kéz emelkedett fel, az enyém, aki megkezdtem az alkalmat imával, és örömmel táplálkoztam lelkileg az igéből.

(Szűcs Sándor lp.)

Valóban szabadok

– TELEK-találkozó volt Berettyóújfaluban

Folyó év március 7-9 között Magyarországon került sor a 45. TELEK-találkozóra, a Mindenható jóvoltából. A TELEK-találkozókra korábban részt vettek kárpátaljaiak és felvidéki munkatárs is, sajnos most ők hiányoztak. Gondolunk rájuk és imádkozunk értük. A találkozó március 7-én a berettyóújfalui imaházban kezdődött. Számomra Isten kegyelméből az a kiváltság adatott (amit kellő alázattal jegyzek itt meg), hogy az eddigi összes találkozon részt vehettem. Ezért hálás vagyok Istennek. Itt, Berettyóújfaluban Veress Efraim, szalárdi lelkipásztor testvérünk érdekes, fontos, de nem könnyű témáról tartott előadást: „A megköötöttség és megszálottság jelenléte és a belőle való szabadulás az újszövetségi korban, illetve megelőzésének bibliai alapon történő gyakorlata mai korunkban” (Lk 4:36, Mk 16:17). Efraim testvér az Úr segítségével által világos, érthető, tapasztalatokkal ilusztrált, értékes előadást tartott. Hálásak vagyunk az előadásért az Úrnak és szolgatársunknak. Hálásak vagyunk a berettyóújfalui gyülekezet vendégszeretetéért is.

Péntek este az erdélyi vendégek a vendégfogadó szolgatársakkal együtt Hajdú-Bihar vármegye és a Nyírség különböző gyülekezeteiben evangélizáltak, hirdették Isten igéjét. Másnap a TELEK-en részt vevők egyik csoportja Vámspércsen, a másik csoport pedig Nyírbátorban találkozott és tanácskozott. Nyírbátorban Kiss Lehel, értarcsai lelkipásztor volt a moderátor, Vámspércsen pedig Dr. Borzási István, krasznai lelkipásztor. Ezeken az együttléteken a vendég igehirdetők szokás szerint beszámoltak előző esti gyülekezeti meg tapasztalásaikról, lelki élményeikről. Nyilván minden találkozás és együttlét áhítattal kezdődött és imádkozással ért véget. Természetesen mind a vámspércsi, mind pedig a nyírbátori testvériség is gyakorolta a vendégszeretetet. A nyírbátori csoport tagjainak bónuszként még városnézési élményben is részüket volt, hiszen bemehettünk, és énekelhettünk is a csodálatos, több mint 500 éves református templomban. Köszönet és hála mindenért mindenekelőtt Istennek, azután a testvéreknek. A korábban említett helyeken az evangélizálások, igehirdetések március 8-án este is folytatódtak. Ugyanez történt március 9-én, vasárnap délelőtt is. A 45. TELEK záró istentisztelete Kabán, a néhai cukorgyárról híres város baptista imaházában, valamint Mátészalkán, a „fény városában”, szintén a baptista imaházban volt. Mindkét helyen énekszolgálatok mellett az erdélyi vendég biznyságtévők, lelkipásztorok hirdették az Istentől ihletett ígét. A kabai imaházban János Csaba, nagybányai lelkipásztor, Mátészalkán pedig Kelemen J. Sándor, érszöllősi lelkipásztor szolgált igehirdetéssel.

Hála Istennek, nem vonta meg áldásait tőlünk, hanem bő mértékben árasztotta azt reánk! Ennek meg tapasztalói le-

hettünk, mind a TELEK-találkozó közösségi alkalmain, mind pedig a különböző gyülekezetekben való együttműködés során. Testi-lelki áldásokban bővölködtünk Megváltó Urunk érdeme által, annak ismeretében, amit az Írás közöl velünk: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8c). Isten Fiába vetett szilárd hittel, meggyőződéssel valljuk és hirdetjük: „Ha tehát a Fiú meg szabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn 8:36).

Gergely Pál lp.

Rázendül-e a szíved?

*Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!
Harsan a szó, s felujjong rá szívünk.
Széles mezőkön tavasz fénye árad.
Újult lélekkel így ünnepelünk.*

*Friss szelek fújnak. Elsodornak bátran
üdösnek vélt, számító tetteket.
Csak hitben lehet igaznak maradni
béklyóvá kövült ritmusok helyett!*

*Reánk az Isten karja vár, kitárva,
a keresztről. Sugárzó kegyelem,
áldozat, amely nem marad halálba
roskadó kín, de győzelmet terem.*

*Világnagy hír ez! Rázendül-e szíved?
Készít-e, hogy a múlt kötéseit
mind veszni hagy, s próbáló szenvedések
útján is járj, ha Krisztus megszólít?*

*Hogy semmi, semmi meg ne tántorítson,
míg megismered azt a szent erőt,
amely vezet a tövisverte úton
feltámadt életben meglátni őt.*

Bácsi Sándor

Szolgálattevők konferenciája a Nagyváradai Missziókerületben

Fontos és nehéz téma került terítékre a Nagyváradai Missziókerület szolgálattevőinek konferenciáján: a fegyelmezés kérdése a gyülekezeti életben. Fontos, mert az ige fontosnak tartja, hogy a gyülekezet és annak tagjai tisztaságban éljenek, példamutatóak és hitelesek legyenek; és nehéz, mert a fegyelmezés mindig fájdalmakkal jár, ugyanakkor emberi bölcsességnél fogva teljességgel lehetetlen vállalkozás. Január 25-én, szombat délelőtt nagy számban gyülekeztek az autók a biharszentjánosi imaház körül, jelezve, hogy az ilyen találkozók iránti érdeklődés az évek során nem csökkent a testvérek körében. A téma kifejtésében, a testvéri találkozásban és a közösségvállalásban rejlő áldások lehetősége vonzotta a szolgálattevőket a missziókerület minden részéről. Mintegy százhusz főnyi résztvevő hallgatta a tanítást, imádkozott, énekelt együtt, és élvezte a biharszentjánosi testvérek vendégszeretetét.

Imádságra Nagy Miklós (Hegyközszentimre) testvér buzdította a jelenlevőket, és bátorított arra, hogy kövessük a szentségre törekvő, a szolgálatra való elhívást komolyan vevő hitelődeink példáját. A tanítás szolgálatát Gombos Miklós lp. (Érkőrös) végezte. Az üzenetet számos gyakorlati példával, személyes átélések történeteivel fűszerezve adta át. Elmondta, hogy törekedni kell arra, hogy elejét vegyük a nehéz ügyek kialakulásának, a fegyelmezésnek. Ebben legfőbb eszközünk az ige iránymutatásának világossá tétele tanítás által, valamint a példaadás. Az ige alapján vázolta a fegyelmezés módjait, majd beszélt a helyreállítás gyakorlatáról is. Hangsúlyozta, hogy a fegyelmezés nem büntetés, hanem a féltő szeretet, a

gondviselés kifejezésének Isten által rendelt eszköze a hívők közösségében. Amikor gyakoroljuk, minden esetben Krisztus lelkiületével és teljes tisztasággal (I.Tim 5:2) kell tennünk, úgy, mint akik tudatában vagyunk szívünk csalárdságra való hajlandóságának és kegyelmre utaltságunknak.

A fegyelmezés fájdalmas, akár egy orvosi beavatkozás, de szükséges és hasznos a gyógyulás érdekében. Nem lehet indulatoktól terhelten, a Léleknek a Szentírásban foglalt kijelentésen alapuló vezetése nélkül helyesen gyakorolni. A korábbi időkben sokkal inkább jellemző volt, mint napjainkban, hogy az a hívő, akit figyelmeztettek vagy gyülekezeti fenyték alá került, átérezte helyzetének súlyát – azt a veszteséget, ami a Krisztus Testétől való időleges, formális elkülönülés jelent. Napjaink individualista világának szellemisége arra ösztönzi az embereket, hogy ne vegyék komolyan sem a gyülekezeti tagsággal járó felelősséget, sem pedig a fegyelmezés jelentőségét. Mivel ez így van, annál inkább kell ragaszkodnunk Isten ígéjéhez, hogy személyes és gyülekezeti életünk lelkieken gazdag és gyümölcstermő legyen.

A tanítást követően a jelenlevők közül sokan kérdéseket tettek fel, és számos gyakorlati példát, átélést osztottak meg. Ezek a hozzászólások is hozzájárultak a látókör szélesítéséhez a tárgyalt témakörben, és erősítettek abban a tudatban, hogy a gyülekezet minden gyarlóság, esendőség és beszüremelő bűn ellenére Isten választott, Krisztusban megváltott, a Lélek által elpecsételt népének közössége, melyen a pokol kapui nem vehetnek diadalmat.

Kiss Lehel

Az önmagunkról való megfeledkezés.

Hat egyszerű ösvény az elménk megjobbítására

írta Scott Hubbard
II.rész

A cikk első része az előző lapszámban olvasható

4. Elmerülni valami jóban

Mikor érezted utoljára azt, hogy teljesen el vagy ragadtatva valamitől? Isten időnként megajándékoz olyan élményekkel, amelyek a lényünk egészét lenyűgözik és magukkal ragadják. Elmerülünk valamiben. Winifred Gallagher írja a *The Pleasures of Reading in an Age of Distraction* (Az olvasás gyönyöre az elterelő tényezők korában) című könyvében, hogy ez az életérzés elbűvöl, lebilincsel, a legmélyebb ámulatba ejt, szinte beszippant – legyen szó kutatásaiban elmerülő tudósról, munkáját élvező mesteremberről, vagy épp egy szenvedélyes szerelmesről. Amikor magával ragad valami szép, valami kreatív, vagy valaki, akit szeretünk – ha csak egy percre is – elveszítjük magunkat, hogy aztán valami jobbra jussunk el. Az igében rengeteg ilyen szent megtapasztalásról olvasunk. Gyakran az imádat hozza elő ezt a fajta elmerülést: például amikor Dávid azt az „egyet” kéri az Úrtól (Zsolt 27:4), vagy amikor Mózes megpillantja Isten dicsőségét hátulról (2Móz 33:21-23). Máshol arról olvasunk, hogy Isten alkotásai ejtik ilyenféle ámulatba az embert: például amikor a bölcs a négy megfoghatatlan

dolgon elmélkedik (Péld 30:18–19), vagy maga a Megváltó az égi madarakról beszél (Mt 6:26), és persze ott van az élettől pezsgő 104. zsoltár.

Újra felteszem a kérdést:

mikor tapasztaltál utoljára ilyen önfeledt elmerülést?

Legtöbbször túl sokáig megvagyunk egy felüdítő erdei séta, egy ízletes ünnepi ebéd, vagy épp egy felemelő könyv olvasása nélkül is. És higgyétek el, három kisfiú apukájaként jól tudom, milyen kevés idő jut kikapcsolódásra. De megpróbálhatnánk

legalább Clyde Kilby elhatározása alapján élni, aki ezt írja: „Nyitott szemmel és nyitott füllel fogok járni. Napon-ta egyszer megcsodálok egy fát, egy felhőt, egy embert. Azon már nem gondolkodom, hogy kicsoda vagy micsoda az, amit látok, egyszerűen élvezem, hogy ott van. És örömmel nyugtázom azt a kikutathatatlan titkot, amit C. S. Lewis »isteni, bűvös, rémisztő és mámorító« létezésnek

nevez.” (Clyde Kilby, *A Means to Mental Health* című cikk megtalálható angolul a www.desiringgod.org oldalon. A ford. megj.)

Bármennyi elfoglaltságod is lenne, találj meg a módját, hogy rendszeresen elmerülj valami jóban! Ezeket az élményeket persze nem mi fabrikáljuk – ajándékba kapjuk őket. De Isten jóságában járhatunk ebben a világban, amelyet Ő jól megteremtett.

Nyitva tarthatjuk a szemünket. Készíthatunk olyan ösvényeken, amelyek valódi gyönyört rejtjenek.

5. Jelen lenni abban az elhívásban, amit Istentől kaptunk

Bár most is önreflexív embernek tartom magam, korábban még több időt töltöttem önmagam vizsgálgatásával és értelmezésével. Fiatalkori naplóimat teleírtam ilyen önelemzésekkel. Aztán a bejegyzéseim kezdtek megritkulni, míg végül üresen maradtak az oldalak. Hogy miért? Nos, ennek több oka is volt, de a legfontosabb talán az, hogy lettek más elfoglaltságaim: nőtt a baráti köröm, több lett a tanulnivalóm, hosszabbak lettek a munkaóráim. Eltűntek a magányos napok és a végtelen hosszúságú, unalmas esték: helyettük jófajta elfoglaltságaim lettek Isten elhívásában. Az ilyen elfoglaltság pedig az önfeledtség legjobb barátja.

Amikor a sötét gondolatok kezdenek beszippantani, vagy úgy érezzük, hogy az önmagunk körüli forgolódás örvényébe kerültünk, micsoda kegyelem az, ha van mellettünk egy társ, akit szerethetünk, egy gyermek, akit megvigasztalhatunk, barátok, akiket szolgálhatunk, mosatlan, amit elmoshatunk, szomszédok, akiken segíthetünk, gyülekezet, amit építhetünk, tervek, amiket végrehajthatunk, és egyéb szükségletek, amiket kielégítünk! Az ilyen elhívások leegyszerűsítik a napjainkat. Egy újdonsült apuka egyszer a következőt mondta nekem: „Amikor a kislányomnak szüksége van rám, akkor Isten sem vár el tőlem egyebet.”

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy temetkezzünk bele a feladatainkba olyannyira, hogy már arra sincs időnk, hogy reggel elcsendesedjünk, napközben néha megálljunk, vagy időnként szombati pihenőt tartsunk. De ne feledkezzünk meg az életünk igazán fontos hivatásairól, és halljuk meg Isten szavát, aki azt mondja a férjeknek, hogy szeressék feleségüket (Ef 5:25), a szülőknek, hogy neveljék gyermekeiket a megfelelő módon (Péld 22:6), a barátnak, hogy buzdítsa a társát (Zsid 10:24), és minden hívőnek, hogy vállaljon közösséget a szentek szükségseiben (Róm 12:13)! Azaz: halljuk meg Isten hangját, aki kihív önmagunkból!

6. Tanulni a hálaadást

Végül pedig – bármennyire is önelemző és magunkba forduló típusok lennénk – tanuljunk meg *mindenben* (1Thessz 5:18), *mindenkor*, *mindenért* (Ef 5:20) hálát adni! A befelé forduló, marcangoló önelemzés és az Isten felé nyitott, hálátelt szív nem fér meg egymás mellett: az

egyik a mélybe húz, a másik az égbe emel. Az egyik görcsösen magához szorít, a másik kiegyenesít. Az egyik tükröket állít elé, amelyek csalnak, a másik megtölti a gondolatainkat a világosságok Atyjával, akitől minden jó származik (Jak 1:17).

A Fil 4:6–7 kijelöli azt az ösvényt, ami a szorongó önvizsgálódásból a békére és megelégedésre visz:

Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szívetekeket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.

Szorongást keltő befelé fordulásunktól tehát nem csak úgy szabadulhatunk meg, ha feltárjuk Isten előtt a kéréseinket, hanem sokkal inkább úgy, ha mindezt hálaadással tesszük. Mert a hálaadás tágas térre állít, ahol visszatekinthetünk Isten addigi hűségére, és előretekinthetünk az ígéretektől hemzseggő jövőbe – mögöttünk a kereszttel, előttünk a menny. A hálaadás visszaránt a valóságba: evangéliumot hirdet, ami hangosabb minden marcangoló gondolatnál.

Az ószövetségben az volt a léviták egyik feladata, hogy „minden reggel ... hálát és dicséretet mondjanak az Úrnak, ugyanígy esténként is” (1Krón 23:30). Az újszövetség gyermeikeként nem kellene annál inkább magunkévá tenni ezt a gyakorlatot? Mi lenne, ha minden reggelt hálával köszöntenénk, és minden estét hálával koronáznánk meg? Mi lenne, ha naponta néhány-szor megállnánk, és észrevennénk Isten ajándékait, az Ő jóságát és irgalmát, amivel hazafelé terel minket (Zsolt 23:6)? Felismernénk, hogy a hálaadás egy létra, ami kivezet bennünk sötét mélységeiből. Rájönnénk, hogy a hálaadás az, ami eszünkbe juttatja Istent, és megfedekeztet önmagunkról.

Ezért hát töltsük meg gondolatainkat Krisztussal! Engedelmeskedjünk ahelyett, hogy folyton elemezgetnénk! Ne vesztegessük az időt, amikor bűnbánatról és megtérésről van szó! Merüljünk el valami igazán jóban! Legyünk jelen Istentől kapott elhívásunkban! És bármennyire beszippantanak is gondolataink, tanuljunk meg mindig, mindenért hálát adni!

Scott Hubbard a *Desiring God* munkatársa, az *All Peoples Church* lelkipásztora, és a *Bethlehem College and Seminary* egykori diákja. Feleségével, Bethany-val és három kisfiukkal Minneapolis-ban élnek.

Cikk forrása: <https://www.desiringgod.org/articles/forget-about-yourself>

Fordította: Péter Abigail

Kérdezd a pásztort!

Nem szeretünk kritikát kapni, még akkor sem, ha jó az indíték. Mit tehetünk azért, hogy megtanuljunk uralni az érzelmeinket, és ilyenkor is megmaradjunk a krisztusi szeretetben?

Úgy gondolom, ha csak annyit teszünk, hogy megtanuljunk uralni az érzelmeinket ilyenkor, azzal csak felszínesen kezeljük ezeket a kihívást jelentő helyzeteket. Az erőteljesen feltörő érzelmeink ugyanis gyakran mélyebb problémákra világítanak rá – de csak akkor, ha készek vagyunk feltenni a „miért” kérdéseket, és őszintén keresni rájuk a választ.

„Miért esik annyira rosszul a kritika? Miért borítja fel a lelki egyensúlyomat, ha valaki nem reagál pozitívan arra, amit tettem vagy mondtam?”

Lehet, hogy az egyszerű válasz az, hogy azért fáj a kritika, mert a másik fél bölcsstelenül és bántó módon közölte azt. De ha megelégszünk ezzel a magyarázattal, elszalasztunk egy fontos lehetőséget az önvizsgálatra.

„Függetlenül attól, hogy a másik hogyan járt el, miért tudta ez a helyzet ilyen könnyen elvenni a békességemet?”

Azt tapasztalom, hogy legtöbbször az őszinte válaszok két irányba mutatnak. Az egyik, hogy nehezen viselem a kritikát, mert túl nagyra nőtt az egóm. Túl sokat gon-

dolok magamról, túl sokszor gondolok magamra, és túl fontossá vált az, hogy mások hogyan látnak. A másik lehetséges ok az, hogy nem érzem magam biztonságban. A kritika túl könnyen túl mélyre hatolt, és megintgatta az alapokat, azt, hogy ki vagyok és mennyit érek. Gyakran tapasztalom, hogy ha erősen állok a Krisztusban nyert identitásomban, és ennek biztonsága határozza meg az életem, a kritika sokkal kevésbé ingat meg. Ha viszont kimozdulok

ebből az állapotból, és elkezdem az önértékelésemet az emberek véleményére és a teljesítményeimre alapozni, akkor nagyot tudok zuhanni érzelmileg, ha negatív visszajelzést kapok. Sőt, ha szilárdan állok az Úrban, nemcsak, hogy kevésbé rendítenek meg a kritikák, hanem lehetőséget is látok bennük a növekedésre. Ha biztonságban vagyok Istenben, tudom, hogy szeretve vagyok – ezért nem akadok ki –, de azt is tudom, hogy a mennyei Atyámnak sokat kell még csiszolnia rajtam. És ezt gyakran mások által teszi.

Talán úgy foglalnám össze: aki nincs helyén az Úrban, az még a legszebben csomagolt kritikát is nehezen fogadja, míg az, aki stabilan áll Krisztusban, az még a legsértőbb kritikában is talál valamit, amiből tanulhat.

Bálint Dávid

Művész sarok

Bai Heléna

nem végzett feladatainkat is! Mint fogalmaz, az élet nem rövidtávfutás, hanem maraton, ezért megfontoltan kell haladnunk, hogy biztosan célba érjünk – kiegészítés nélkül. Ezt ő a kegyelem tempójának nevezi.

A könyv azért keltette fel az érdeklődésemet, mert sokszor úgy fejeztem be a napot, hogy bár magamat nem kímélve fáradoztam, mégis azon morfondíroztam: „ma sokkal többet kellett volna megtennem!” Nem volt idegen tőlem az a gondolat sem: „más sokkal többre jutott volna ennyi idő alatt!” Igyekeztem minden időmet jól kihasználni, mégis úgy láttam, hogy aligha jutok előbbre. Többet vártam magamtól, elégedetlen voltam az elért eredményeimmel.

Murray könyve ilyen megközelítésből szemfelnyitó hatást gyakorolt rám. Rávilágított, hogy Isten kegyelmének nemcsak ösztönző, hanem mérséklő ereje is van; egyes esetekben megsokszorozza az erőmet, máskor pedig megtanít elengedni és el is fogadni.

Az Újraindítás rendkívül gyakorlatias könyv. Segít például felmérni az állapotunkat: milyen jelzések utalnak arra, hogy a kiegészítés felé haladunk (még ha idegenkednénk is a gondlattól). Elmondja, miről árulkodik az, ha büszkélkedünk, hogy napi kevés óra alvással is jól elvagyunk. Temérdek kutatási eredményt sorakoztat fel, amelyeket bölcsen ötvöz teológiai érvekkel, hogy mozgásszegény életvitelünkkel kiközöklünk. Kütyükkel kapcsolatos stratégiákat javasol, hogy óvjuk és eddzzük az elménket. Beszél arról, miért annyira fontos használni a „»nemet mondás« metszőollóját”, hogy többől kimetsszünk olyan dolgokat az életünkben, amelyek nem igazán lényegesek.

Sorolhatnám még az életízü gondolatait és tanácsait, de szeretném felhívni a figyelmet egy másik fontos aspektusra. A szerző felvállalja, hogy a Szentírás a legfőbb tekintély számára. Ez amiatt fontos, mert nem pusztán saját ötleteit vagy bevált módszereit törekszik népszerűsíteni, hanem visszatérő elem nála a bibliai tanítás az embert, a kapcsolatokat, a munkát, sőt még az alvást illetően is.

Azért ajánlom a könyvet meleg szívvel fiataloknak, mert fiatal éveink alatt (és sokszor csak az élet sodrásában, tudatos tervezés nélkül) dől el, hogy milyen minták szerint rendezzük be az életünket. Ha nem szokjuk meg,

Olvass!ak

David Murray: Újraindítás

Minden könyvért, amit kézbe veszünk, le kell mondanunk több tíz másik könyvről, amelyre egyszerűen nem jut időnk (pedig milyen jó volna!). David Murray Újraindítás c. könyve éppen arra az emberi korlátoltságra hívta fel a figyelmemet, amely teremtettségem kapcsán van bennem és mindenki benn. A korlátok felismerése azonban nem cél, hanem eszköz a szerző számára. Arra késztet, hogy az agyonhajszolt életmód helyett megfontolt életcélokat követve éljünk: bízzuk Istenre a kemény munkával elvégzett és a korlátoltságunkból fakadóan el

hogy időt szánjunk elegendő pihenésre, testmozgásra, feltöltődésre, ha nem tanulunk meg mérlegelve nemet mondani, valósággal Istenre bízni dolgaink kimenetelét, akkor az élet későbbi szakaszaiban ez aligha, vagy nehezen változik meg – netán csak kényszermegállók beiktatásával. A nagyobb probléma viszont az, ha nem ismerjük fel, vagy nem ismerjük el, hogy teremtményekként korlátozott idővel, energiával, kapacitással rendelkezünk. Bátorítalak, hogy térképezd fel, mi minden jár emberi voltoddal együtt, hogy Teremtődöt imádvá a kegyelem tempójában élhess!

Bár a könyv elsősorban férfiaknak íródott, sok gyakorlatias tanulságot tartalmaz mindkét nem számára. Megjelent ugyanakkor a szerző és felesége által közösen írt *Újraindítás nőknek* c. könyv is, amely különösen a nőket érő kihívásokra fektet hangsúlyt.

Kiss Máté

Ezek vagyunk mi!

Bemutatkozik a Krasznaifi, avagy a krasznai ifjúság

A mikor ezeket a sorokat írom, éppen a második téli táborunkat tartjuk a krasznai baptista fiatalsággal. Így a vidám nevetések és élénk beszélgetések közepette formálódtak meg az itt leírt gondolatok.

Mindig is a nagyobb ifjúságok közé tartoztunk, amit sosem éltünk meg hátránynak, hanem annál inkább áldásnak. Rengeteg arc, mosoly és egyéniség, akik még a kibontakozás előtt állnak. Az évek során mellbe vágott a felismerés, hogy ezekben a fiatalokban mennyi potenciál, energia és tehetség rejtőzik, amit vétek lenne hagyni kárba veszni. Lelki öntözésre és táplálásra van szükség, hiszen ők alkotják majd a gyülekezet következő döntéshozó és szolgálattevő nemzedékét. Éppen ezért az ifjúsági alkalmainkat és programjainkat ezzel a jövőképpel szervezzük, több-kevesebb sikerrel. Jó megtapasztalni, hogy ebben nem vagyunk egyedül, hiszen érezzük, hogy egy gyülekezet áll a hátunk mögött, amely készségesen támogatja a fiataljait.

A standard alkalmunk a kedd, hét óra, ahol közösségápolásra kerül sor, és lelki táplálékot vehetünk magunkhoz lelkipásztorunk szolgálata által. Az egyik személyes kedvenc programom az áhítat utáni csoportbeszélgetés – már amikor sor kerül rá –, amikor kérdéseket vitathatunk meg, tapasztalatokat oszthatunk meg, és betekintést nyerhetünk egymás gondolatvilágába is. Emellett még sor kerül éneklésre, falatozásra, társasozásra és csocsózásra is.

Igyekszünk időnként különlegesebb programokkal is színesebbé tenni az évet, például imaesttel, játékesttel, pizzaesttel, filmesttel, röplabdázással, túrázással, valamint az avató ifivel, amikor a tiniket invitáljuk be körünkbe. Időnként pedig különböző sorozatokat indítunk, mint például a Nyerőpáros alkalmakat, amikor a gyülekezet fiatal házaspárjait kérjük meg, hogy tartsanak egy-egy ifit. Másik közkedvelt sorozat a szülínapos ifik, amikor megünnepeljük az abban a hónapban esedékes születésnapokat. Az év egyik legnagyobb eseménye viszont a nyári tábor szokott lenni, illetve az időnként megszervezett téli táborok, amelyek bővülködnek áldásokban, mind a résztvevők, mind a szervezők számára.

A gyülekezeti életben sem lazálunk, hanem igyekszünk kivenni a részünket a különböző szolgálatokból, mint a beteglátogatás, körzeti gyülekezetek látogatása, éneklés-bizonyságtétel, különböző zenecsoporthoz való részvétel, vagy akár a tartalom elmondása – ez krasznai különlegességnek számít –, amikor egy fiatal megírja és felmondja a bibliaóra tartalmát.

Ha ki kellene emelnem egy tulajdonságot, ami meghatároz minket, az a barátságosság, a mások befogadása lenne. Ha egy új arc jelenik meg az alkalmainkon, akkor a fiatalok tárt karokkal fogadják, és megtesznek mindent, hogy ne érezze magát kívülállónak.

De ahogy szokták mondani, ez még csak a jéghegy csúcsa. Ha valaki szeretne minket a gyakorlatban is látni és megismerni, szeretettel várjuk kedden hét órától a krasznai ifjúság ifi termében!

Somogyi Dávid

Megjelent a „Dicséreték” című karénekeskönyv

Magyar baptista közösségünkben az éneklés elmaradhatatlan része az istentiszteleteknek. Akár együtt énekel az egész gyülekezet – ez a gyakorlat a legnélkülözhetetlenebb – akár többszólamú énekkar vagy gyermek, ifjúsági, családi stb. éneksoport szolgál, a cél mindig az igehirdetés előkészítése vagy az ige üzenetének elmélyítése kell, hogy legyen. Így szolgálja éneklésünk Isten dicsőségét – az alázat, az ige iránti őszinte tisztelet és ragaszkodás lelkületével. Elődeink hamar felismerték a többszólamú énekkarok megalapításának és működtetésének fontosságát és jelentőségét a gyülekezeti életben. A tények igazolták e felismerésük helyességét. Az énekőrak, a közös szolgálatok minden időben a nevelés, a közösségformálás, a lelki növekedés lehetőségét nyújtották. Ahol újjászületett, az Úr népét szerető, engedelmes szolgálatra és áldozathozatalra kész énekesek dicsérik Isten nevét, ott az ige diadalmaskodott, és mind nagyobb teret nyer.

Amint gyülekezeti éneklésünkben *A hit hangjai* (első kiadása 1905-ben jelent meg), úgy az énekkari szolgálatokban az *Evangéliumi Karénekek* című gyűjtemény a legmeghatározóbb. Ez utóbbi könyv 1913-ban jelent meg először Budapesten, 10.000 példányban (Magyarország akkor még az ezeréves határai között létezett). Az 1926-os második kiadást két esztendő múlva a harmadik követte. Ekkor a Nagyváradon kiadott karénekeskönyv kiegészült még 102 új énekkel, a *Gedeoniták énekei*-vel. Gazdag repertoárjával, mely egyszerűbb és komolyabb felkészülést igénylő darabokat egyaránt tartalmazott, a legutóbbi időig ez a kötet volt énekkaraink alapkönyve. Emellett természetesen voltak írott énekek, Magyarországról érkezett újabb, és kisebb példányszámban megjelent, helyi kiadványok is. Az Evangéliumi Karénekek első kiadása óta több mint százötz év telt el, és nemsokára száz éve lesz, hogy az erdélyi változat megjelent. Ez idő alatt változott a nyelvezetünk is; egyes énekek nem állták ki az idő próbáját, mások pedig bekerültek az énekkarok repertoárjába.

Az idei év elején végre eljutott a gyülekezetekhez új karénekeskönyv, a *Dicséreték*, amely hosszú évek munkájának eredménye. Ez a könyv több mint ezer oldalon 446 éneket tartalmaz. Belekerültek a korábbi karénekeskönyv máig énekelt darabjai (szükség szerint revideálva), a legnépszerűbb írott énekek, újonnan fordí-

tott és szerzett művek, klasszikus darabok mellett a legutóbbi időkben főként a fiatalok között elterjedt, legértékesebb énekek kórusra alkalmazott változatai. Annak ellenére, hogy a folyamatosan működő énekkarok száma sajnos csökkenőben van, az új karénekes iránti érdeklődés viszonylag nagy volt: 3500 példányban jelent meg. A könyv kiadója a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége, összeállítója pedig a Szövetség Ének-zenei Bizottsága. Az Előszóban – mely történelmi és teológiai felvezetést, a végén pedig tíz „megszívlelendő tanácsot” tartalmaz énekesek számára – olvashatjuk, hogy a könyv „kottagrafikáját Borzási István készítette, a zenei szerkesztést Garai Zsolttal együtt végezték. Az énekek szövegének javításában főképp Király György és Király Tibor segítettek. Munkatársak voltak még az ének-zenei bizottság többi tagjai: Kiss Lehel, Székely András, Egyed Ernő, Szabó Á. István és Veres Dániel.”

A *Dicséreték* változatos anyaga keresztmetszetét mutatja annak a lelkiségnek, amit a magyar baptista gyülekezetek Isten kegyelméből a kezdetektől fogva képviseltek. Ez az igei igazságokra épülő, és az igei igazságokat énekekben is hangsúlyozni kívánó lelkiség teszi egységesé a kötet sok szempontból szerteágazó anyagát. Legyen ez a könyv minél több helyen eszköz Isten országának építésében!

Kiss Lehel

■ Múlt év (2024) december 15-én vettünk búcsút Kémeren † **Seres (Nagy) Berta** testvérnőtől, aki alkotójától 91 esztendőket kapott. Öröm és hála tükröződött testvérnőnk életében, amióta személyesen találkozott azzal, aki az ő bűneit is eltörölte, megbocsátotta. Testvérnőnk hűsége

az Úr és a gyülekezet iránt, szolgálatkészsége és missziós lelkülete példa marad a hátramaradottak számára. Utolsó hónapjait fizikai gyengeségben töltötte, de lélekben mindvégig hűséges maradt Megváltójához. A temetésen Isten bátorító ígését Nagy István testvér (Sarmaság) hirdette a Fil 1:21 alapján, kihangsúlyozva, hogy a hívő ember élete Jézus Krisztus. A viszontlátás reményében búcsúztunk testvérnőnkől, kívánva Istenünk gazdag vigasztalását a gyászoló család és a gyülekezet számára.

(Pardi Félix lp.)

■ Fájdó szívvel búcsúztunk † **Major György** testvértől Kémeren, aki 84 évesen, megválva földi por sátorától, megbékélt szívvel az Úrhoz költözött. Már fiatal korában érdeklődött az Úr ígéje iránt, és az Ő hangjának engedve döntött az Úr Jézus mellett. Alá is merítkezett 1969-ben, Für Imre lelkipásztor által. Családjáról hűségesen gondot viselt, fáradtságot és időt nem sajnálva mindent megtett értük. Segítőkészségét, szeretetét, humorát élvezhették a körülötte élők. A temetésén – amelyre 2025. január 1-én került sor Kémeren – Isten vigasztaló ígését Nagy István testvér (Sarmaság) hirdette a Zsolt 94:17-19 alapján, kihangsúlyozva, hogy az Úr az egyedüli igaz vigasztalónk. A sírkertben az Úr emlékeztetett minket arra, hogy lesz feltámadás és viszontlátás. Testvérünk hiányát érezni fogja a család és a gyülekezet is, de a viszontlátás reményében búcsúztunk el tőle egy rövid időre. (Pardi Félix lp.)

■ 2025. február 6-án került sor † **Rác Mihály** testvér temetésére Szilágyballán, akinek 88 évet adott az Úr a földi létben. Elköltözött testvérünk fiatalon döntött az Úr Jézus mellett, és hozzá élete végéig hűségesen ragaszkodott. Amíg dolgozni tudott, munkáját derűsen, jó kedvvel végezte.

te. Jóízű humora késői éveiben, sőt halálos ágyán is megmaradt. Amíg testi egészsége engedte, hűségesen látogatta a gyülekezeti alkalmakat. Istentől kapott zenei tehetségét hosszú ideig a fúvószenekarban és a gyülekezet énekkarában kamatoztatta. Istenünk vigasztaló ígését a kápolnánál Király Tibor nyugalmazott lelkipásztor testvér a

4Móz 10:29 alapján hirdette, hangsúlyozva, hogy van vigasztalás a reménység miatt. Bár az ember élete véges, Isten gyermekei életében nincs céltalanság, a kereszttől elindulva a hívők ismerik az útirányt és az út végét. Ezt követően Borzási Pál lelkipásztor testvér a Mt 24:44 alapján a készenlét fontosságára hívta fel a figyelmet: nem ismerjük sem a napot, sem az órát, amelyen az Úr Jézus meg fog jenni. A sírkertben Veress Ernő, helyi lelkipásztor a Lk 24:44-51 alapján arra emlékeztette a gyülekezetet, hogy Isten szolgáló életre hívta el gyermekeit, és megbízta azzal, hogy az Úr Jézus bizonyosságai legyenek ebben a világban. Jó bizonyságok csak Isten áldásával lehetnek, és Ő kész áldást adni számukra minden nap. Alkalmi énekekkel a helyi gyülekezet ének-kara és zenekara szolgált. Isten Szent-lelkének vigasztaló erejét kívánjuk a gyászoló család számára! (Veress Teréz)

■ Mélyen megrendülve és nagy szomorúsággal a szívünkben álltunk meg 2025. február 7-én † **Miklós Róbert** testvérünk ravatalánál Biharon. A népes részvétnyilvánító tömeg már jóval a kezdés előtt gyülekezett a bihari baptista kápolnánál. Miklós Róbert testvérünk nem csak gyülekezetünk vezetője volt, de sok területen megállta a helyét: mint férj, mint három leány édesapja, mint a Filharmónia énekese, mint vállalkozó (aki nem csak árulta, hanem, ha kellett be is dagasztotta és meg is sütötte a kenyeret). Sok ének- és zenecsoporthoz szolgált az Urat, és volt így a testvérek lelkesítője. Tapasztalatát és gazdasági hozzájárását a Filadelfia Idősek Otthonában is kamatoztatta, mint a kuratórium tagja. Miklós Róbert testvérünk bár csupán 43 évet kapott Megváltó Urától, de igyekezett a legjobban kihasználni az idejét, és minél többek felé szolgálni és örömmel segíteni. A korábban felfedezett betegségét és a vele járó fájdalmakat hosszú ideig alázattal hordozta, míg az Úr Jézussal találkozva, a mennybe vágyódva átlépett az örökkévalóság kapuján. A kápolnánál Moroz Tamás, helyi lelkipásztor imájával kezdtük meg a gyászistentiszteletet, majd testvérünk megemlékezett az elmúlt években fonódott rövid, de mély barátságokról. Igehirdetéssel Eszes Zoltán lelkipásztor szolgált, kiemelve Isten jóságát és szeretetét a fájdalmas időkben is. Szűcs Sándor, a körzet előző lelkipásztora arról beszélt, hogy van, amikor Isten hallgat (Jn 19:9-10): „Sokan kértük Istentől testvérünk gyógyulását, de az Úr most hallgatott”. Albert István Zsolt, helyi lelkipásztor román nyelven szólt a Jn 11:25-26 alapján, hirdetve az örök élet reménységét és azt, hogy szívünkben honvágygal kell élnünk. A kápolnánál Papp Dezső lelkipásztor imájával zárult az istentisztelet. A sírkertben Szabó Sándor lelkipásztor imájával kezdődött a nyitott sírnál az alkalom, majd Elekes József ny. lelkipásztor

szólt az élő hitről az 1Móz 50:24 alapján. Gyászistentiszteletünket Bányai János ny. lelkipásztor imájával fejeztük be. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak és a gyülekezetnek! A gyászistentisztelet visszanézhető a bihari baptista gyülekezet Youtube-csatoráján. (Albert I. Zsolt lp.)

■ Fájdó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva búcsúzott 2025. február 17-én a Domokos család és a magyargoroslói gyülekezet **† Domokos Magda** testvérnőjétől. Testvérnőnk 1950. július 12-én született Sarmaságon. Már fiatalon átadta életét az Úr Jézusnak, amiről 1968-ban hitvalló

bemerítés által bizonyosságot tett. Ezután a gyülekezet aktív tagjaként szolgálta az Urat. Házasságkötését követően férjével együtt sok vendéget fogadtak, és hűségesen támogatták a missziómunkát. 2014-ben kezdődött betegsége és annak következményeit türelmesen hordozta. Temetésére sokan eljöttek a faluból és a környező gyülekezetekből, kifejezve együttérzésüket a gyászoló családdal. A vigasztalás ígét a családi háznál Király Tibor, nyugalmazott lelkipásztor a Zsolt 30:6 alapján hirdette, majd Joldes Constantin testvér román nyelven szólt az összegyűltekhöz. Ezt követően Veress Ernő, helyi lelkipásztor Magda testvérnő életrajzát ismertette. A sírkertben Székely Béla lelkipásztor szólt Isten ígétjét. A temetési istentiszteleten a közeli településekről eljött testvérek összevont ének- és fúvószenekari szolgálatára is sor került. Istenünk vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak és minden hozzátartozónak! (Veress Teréz)

■ 2025. március 5-én temettük Zilahon **† id. Pápai Lajos** testvért, akinek az Úr 82 évet adott. Testvérünk 1942. május 28-án született Érendréden, baptista családban, szülei, Imre és Eszter harmadik fiúgyermekként. Már ifjúkorában megismerte az Urat, megkeresztelkedett, és így hagyta el a szülői házat. 1962-ben került Râmnicu Vâlcea-ra, ahol sikeresen elvégezte a sofőriskolát, amivel gyermekkori álma teljesülhetett. 1965-ben kötött házasságot Borbély Irmával Szilágysámszonban, később Zilahra költöztek. Házasságukat 3 gyerekkel (Lajos, János és Gyöngyike), 7 unokával és 5 dédunokával áldotta meg Isten. Életének utolsó 2 évét ágyhoz kötve töltötte. Egyre rosszabbodó egészségi állapotát és fájdalmait panasz nélkül viselte. A gyászistentiszteleten Vass Gergely, Sebestyén László és Nagy Ferencz lelkipásztorok szolták Isten vigasztaló ígétjét. „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, annakokáért el-tétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz Bíró ama napon.” (2Tim 4:6-8) (Nagy Ferencz lp.)

A BIBLIA FÉNYÉBEN (54.)

Éva, őszanyák, Mária

A legfontosabb női archetípusok a Bibliából fontos tanulságokra mutatnak rá. Nézzünk meg néhányat ezek közül!

Az emberiség első anya-, feleség- és nőalakja Éva. Ha mellé tesszük Jézus édesanyját, láthatjuk, hogy Mária az új Éva! Az Ószövetség eleje és az Újszövetség eleje különleges kontrasztba kerül e tekintetben is.

Az engedelmesség/engedetlenség analógia kapcsán láthatjuk, hogy míg Éva elveszi magának – az Úr akaratára –, amit ő akart, ezzel szemben Mária elfogadja azt, amivel (Akivel!) Isten meg akarta ajándékozni.

A korai egyházatyák is felfedezték ezt a párhuzamot, sőt, a latin szerzők éltek az Ave/Eva visszafelé is olvasható motívumokkal!

Mária angyali üdvözlete – melyhez hasonló felhatalmazást, bátorítást nem kapott az első őszanya – utal a bűnös szakításra.

Kapott viszont ígéretet az asszony magvára, mely nem belőle (lásd pl. Káin vagy Ábel, sem Sét – 1Móz 4:25), hanem későbbi női utódjától, Máriától származott. A protoevangéliumban tárgyalt, ördög fejére lépő győztes alak nem más, mint a Messiás!

Az ókori keleti kultúrában még inkább hangsúlyos volt az anyaság, mint a nő fontos értékmérője. Ennek fényében még figyelemre méltóbb, hogy az őszanyák sorában sokan (időszakosan) meddők voltak!

Sára, Rebeka vagy Ráhel mellett észrevehetjük például még a gyermekért kétségbeesetten könyörgő Anna történetében is ezt a mély fájdalmat. Ha pedig újszövetségi példát keresünk, eszünkbe juthat az idős Erzsébet esete.

Bemerítő János vagy éppen Sámuel próféta nem „születetett” volna meg a korabeli orvostudomány, de még a józan ész alapján sem.

Isten viszont csodát tett, így József és Benjámin, Ézsau és Jákob, illetve Izsák is napvilágot látott!

Ma is élnek közöttünk hozzájuk hasonló hölgyek, akik soha nem élhették (még) át az anyaság örömét, és ezzel összefüggésben szenvednek nőiességük megélésében. Hihetjük viszont, hogy közülük is lesznek, akik most még sírnak – de majd megvigasztaltatnak. Vagy így, vagy úgy...

Talán nem ünneprontó róluk is megemlékezni – a tavaszi nőnap, illetve majd anyák napja közeledtével is. Ismerhetünk olyanokat, akik nehezen élik meg helyzetüket, és kérdés, hogy találnak-e támogatásra, megértésre és vigaszra gyülekezeteinkben. Isten adja, hogy igen!

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsolt 127:3)

Tóth Krisztián, Igeidők Magazin

ÁHÍTAT

Krisztus tökéletes szeretete

IGE: Jn 15:12–17

A világ szempontjából a szeretet meghatározása képlekeny. A Biblia viszont állítja, hogy maga Isten a szeretet (1Jn 4:16). Jézusban megmutatta tökéletes szeretetét. A nem tökéletes embernek a tulajdonságai sem lehetnek tökéletesek. A tökéletes Krisztusnak viszont minden tulajdonsága tökéletes.

Ez számunkra a legnagyobb bátorítás, hogy Krisztus tökéletes voltából kifolyólag az Ő szeretete is teljesen tökéletes. Miért bátorítás ez? Ha hit által elfogadjuk, hogy Krisztus szeretete hibátlan, akkor hit által megértjük, hogy a terve, akarata az életünk felől a legjobb számunkra. A Tökéletes Szeretet nem ejt hibát.

A világ egyre jobban beágyazódik a szeretetlenségbe. Erről beszél Pál apostol is a 2Tim 3:3-ban. Jézus a legnagyobb mércét teszi elénk: úgy kell szeretnünk egymást, ahogyan Ő szeretett bennünket. Itt adódik egy feszültség, amit emberileg bár nehéz felfogni, de a Biblia egyértelműen kihangsúlyoz: mindent meg kell tennem, hogy úgy szeressem testvéreimet, az embereket, mint Jézus, de tudatában kell lennem, hogy ezt az állapotot soha nem érhetem el itt e földi életben. Teljes szívemből törekednem kell erre, de alázatosan el kell ismerem, hogy erre magamtól képtelen vagyok. Ugyanakkor Isten kegyelméből mi is tudunk szeretni másokat krisztusi indulattal, még ha meg is botlunk sokszor e téren.

Isten kezdeményezte – nem az ember –, hogy tökéletes szeretete által elküldje Fiát a bűnös emberek megváltásáért e földre. Jézus választott ki bennünket az üdvösségre. Ez a kiválasztás pedig óriási felelősséggel jár: gyümölcsöt kell teremnünk. Ez kizárólag akkor lehetséges, ha hit által elfogadtuk és megtapasztaltuk Jézus tökéletes szeretetét, aminek segítségével tudjuk Őt mi is szeretetből szolgálni, megnyerni embereket neki, gyümölcsöt teremni a dicsőségére.

Elfogadtad már Jézus Krisztus szeretetét? Áthatja ez a mindennapjaidat, gondolkodásodat és tetteidet? Kész vagy gyarapodni ebben a szeretetben, hogy ezáltal te is tudj megmentő szeretettel szeretni másokat, hogy mások is megtapasztalják ezt a tökéletes szeretetet?

Bihari Gergely (ÁHÍTAT – 2025)

Egy tanítvány a keresztnél

Ezt a véres fát én neveltem...

Ezt a vasszöveget én szegeltem, Jézusom!

Az én dárdám állt meg szívedben,

S te a rettentő keresztútnál,

Vérző kezeddél visszahoztál, Jézusom!

Bár liliomom mind lehullt már.

Szegényen és lerongyolódva

Jöttem hozzád én, hűtlen szolgál, Jézusom!

S Te békét csókolsz homlokomra.

Behunyt szemmel is nézel engem.

... Neked királyi trónust vertem, Jézusom!

Szegény fészkerben, rossz szívemben.

Farizeus hadd üsse orcám,

Követ és sárt dobáljon hozzám – Jézusom!

Csak Te mosolyogj... mosolyogj rám.

Minden Te vagy! Öröm és élet!

Kereszthordozó vidám néped, Jézusom,

Sorban a hegyre Te vezérléd.

Egy csillag homlokomra égett,

S nem látok hírt, fényt, dicsőséget,

Örök hű Jézusom,

Csak Téged... Téged... Téged... Téged...

Muraközy Gyula

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar

Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Inkpress Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605